1. פסוקי בראשית מ"ח מ"ט

א וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר לְיוֹסֵף הִנֵּה אָבִיךָ חֹלֶה וַיִּקַּח אֶת־שְׁנֵי
ב בָנָיו עִמּוֹ אֶת־מְנַשֶּׁה וְאֶת־אֶפְרָיִם: וַיַּגֵּד לְיַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הִנֵּה בִּנְךָ יוֹסֵף בָּא
ג אֵלֶיךָ וַיִּתְחַזֵּק יִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב עַל־הַמִּטָּה: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־יוֹסֵף אֵל שַׁדַּי
ד נִרְאָה־אֵלַי בְּלוּז בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיְבָרֶךְ אֹתִי: וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנְנִי מַפְרְךָ וְהִרְבִּיתִךָ
וּנְתַתִּיךָ לִקְהַל עַמִּים וְנָתַתִּי אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְזַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ אֲחֻזַּת עוֹלָם:
ה וְעַתָּה שְׁנֵי־בָנֶיךָ הַנּוֹלָדִים לְךָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד־בֹּאִי אֵלֶיךָ מִצְרַיְמָה לִי־
ו הֵם אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה כִּרְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן יִהְיוּ־לִי: וּמוֹלַדְתְּךָ אֲשֶׁר־הוֹלַדְתָּ
ז אַחֲרֵיהֶם לְךָ יִהְיוּ עַל שֵׁם אֲחֵיהֶם יִקָּרְאוּ בְּנַחֲלָתָם: וַאֲנִי | בְּבֹאִי מִפַּדָּן מֵתָה
עָלַי רָחֵל בְּאֶרֶץ כְּנַעַן בַּדֶּרֶךְ בְּעוֹד כִּבְרַת־אֶרֶץ לָבֹא אֶפְרָתָה וָאֶקְבְּרֶהָ
ח שָּׁם בְּדֶרֶךְ אֶפְרָת הִוא בֵּית לָחֶם:

א וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל־בָּנָיו וַיֹּאמֶר הֵאָסְפוּ וְאַגִּידָה לָכֶם אֵת אֲשֶׁר־יִקְרָא אֶתְכֶם
ב בְּאַחֲרִית הַיָּמִים: הִקָּבְצוּ וְשִׁמְעוּ בְּנֵי יַעֲקֹב וְשִׁמְעוּ אֶל־יִשְׂרָאֵל אֲבִיכֶם:
ג רְאוּבֵן בְּכֹרִי אַתָּה כֹּחִי וְרֵאשִׁית אוֹנִי יֶתֶר שְׂאֵת וְיֶתֶר עָז: פַּחַז כַּמַּיִם אַל־
ד תּוֹתַר כִּי עָלִיתָ מִשְׁכְּבֵי אָבִיךָ אָז חִלַּלְתָּ יְצוּעִי עָלָה:
ה שִׁמְעוֹן וְלֵוִי אַחִים כְּלֵי חָמָס מְכֵרֹתֵיהֶם: בְּסֹדָם אַל־תָּבֹא נַפְשִׁי בִּקְהָלָם
ו אַל־תֵּחַד כְּבֹדִי כִּי בְאַפָּם הָרְגוּ אִישׁ וּבִרְצֹנָם עִקְּרוּ־שׁוֹר: אָרוּר אַפָּם כִּי
ז עָז וְעֶבְרָתָם כִּי קָשָׁתָה אֲחַלְּקֵם בְּיַעֲקֹב וַאֲפִיצֵם בְּיִשְׂרָאֵל:
ח יְהוּדָה אַתָּה יוֹדוּךָ אַחֶיךָ יָדְךָ בְּעֹרֶף אֹיְבֶיךָ יִשְׁתַּחֲווּ לְךָ בְּנֵי אָבִיךָ: גּוּר אַרְיֵה
ט יְהוּדָה מִטֶּרֶף בְּנִי עָלִיתָ כָּרַע רָבַץ כְּאַרְיֵה וּכְלָבִיא מִי יְקִימֶנּוּ: לֹא־יָסוּר
י שֵׁבֶט מִיהוּדָה וּמְחֹקֵק מִבֵּין רַגְלָיו עַד כִּי־יָבֹא שִׁילֹה וְלוֹ יִקְּהַת עַמִּים: אֹסְרִי
יא לַגֶּפֶן עִירֹה וְלַשֹּׂרֵקָה בְּנִי אֲתֹנוֹ כִּבֵּס בַּיַּיִן לְבֻשׁוֹ וּבְדַם־עֲנָבִים סוּתֹה: חַכְלִילִי
יב עֵינַיִם מִיָּיִן וּלְבֶן־שִׁנַּיִם מֵחָלָב:

יח וַיֵּלְכוּ גַּם־אֶחָיו וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו וַיֹּאמְרוּ הִנֶּנּוּ לְךָ לַעֲבָדִים: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף
כ אַל־תִּירָאוּ כִּי הֲתַחַת אֱלֹהִים אָנִי: וְאַתֶּם חֲשַׁבְתֶּם עָלַי רָעָה אֱלֹהִים חֲשָׁבָהּ
כא לְטֹבָה לְמַעַן עֲשֹׂה כַּיּוֹם הַזֶּה לְהַחֲיֹת עַם־רָב: וְעַתָּה אַל־תִּירָאוּ אָנֹכִי
כב אֲכַלְכֵּל אֶתְכֶם וְאֶת־טַפְּכֶם וַיְנַחֵם אוֹתָם וַיְדַבֵּר עַל־לִבָּם: וַיֵּשֶׁב יוֹסֵף
כג בְּמִצְרַיִם הוּא וּבֵית אָבִיו וַיְחִי יוֹסֵף מֵאָה וָעֶשֶׂר שָׁנִים: וַיַּרְא יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם
כד בְּנֵי שִׁלֵּשִׁים גַּם בְּנֵי מָכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה יֻלְּדוּ עַל־בִּרְכֵּי יוֹסֵף: וַיֹּאמֶר יוֹסֵף
אֶל־אֶחָיו אָנֹכִי מֵת וֵאלֹהִים פָּקֹד יִפְקֹד אֶתְכֶם וְהֶעֱלָה אֶתְכֶם מִן־הָאָרֶץ
כה הַזֹּאת אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב: וַיַּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהַעֲלִתֶם אֶת־עַצְמֹתַי מִזֶּה:

במושג צפית ישועה, שהעיר חביבי במכתב קדשו, אין ספק שהרוממות וההשפלה של תכונת הישועה תלויה היא בעומק מחשבת־הקודש אשר לאומה, המתגלה ע״י שרידיה, נושאי המחשבה הכללית של נשמת ישראל, החבויה בכל לב תמים, ומפי עוללים ויונקים יוסד עז, ועולם־הזקנה איננו כי־אם מפתח ומגלה את יקרת עושר המכמנים אשר באוצר המלא ברכת־ד׳ של עולם הילדות, והילדות — הבל שאין בה חטא היא, בין כשהיא אצל הילדים בשנים, בין כשהיא אצל הבאים בשנים היודעים לשמור את טל־ילדותם. ״כגמול עלי אמו, כגמול עלי נפשי״, והמחשבה הכללית, ההולכת ופורחת בנשמת התושבים המבליטים כבר את אותיותיה במלואן, היא הכוללת את כל האוצרות של האהבה והיראה, של התורה והמצוה, היא היא המכשירה את הגאולה, היא היא המביאה את רוחא דמלכא־משיחא, אל העולמים הרבים ואל עולמנו להיות מופיע בהדר גאון עוזו בכנסת־ישראל. וצביון המחשבה היונקת ממקורי הקודש העליונים, מחכמת־ישראל המיוחדה, ״משם רעה אבן ישראל״, הוא העושה את צביון הישועה, הוא המגון את גוניה. אשר על כן אך צופי הישועה ״המשכילים המזהירים כזוהר הרקיע״, הם הם המביאים את הגאולה, והם הם היודעים לאמר דבר בשם אומרו ודבר ד׳ בפיהם אמת, והם הנם אדירי־הכח, החפצים דוקא בגאולה שלמה, וכל מרכז עבודת־קדשם היא רק אותה הצפיה התמימה, אשר אין בה מום, שרק הרום העליון של גאולה שלמה לה יאתה, ובניה של תורה בנשמתה הפנימית הללו, כל אופים מסור הוא, קשור וזקוק, לנשמתה של תורה והופעתה, הם המצפים לאור־ד׳, ולמלוי הכבוד העליון.

* 4. סנהדרין צ"ז ע"ב

מאי ויפח לקץ ולא יכזב א״ר שמואל בר נחמני אמר ר׳ יונתן °תיפח עצמן של מחשבי קיצין שהיו אומרים כיון שהגיע את הקץ ולא בא שוב אינו בא אלא חכה לו שנאמר °אם יתמהמה חכה לו שמא תאמר אנו מחכין והוא אינו מחכה ת״ל °לכן יחכה ה׳ לחננכם ולכן ירום לרחמכם וכי מאחר שאנו מחכים והוא מחכה מי מעכב מדת הדין מעכבת וכי מאחר שמדת הדין מעכבת אנו למה מחכין לקבל שכר שנאמר °אשרי כל חוכי לו:

3. פסחים נ"ו

אמר רשב״ל °ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין ונסתלקה ממנו שכינה אמר שמא חס ושלום יש במטתי פסול כאברהם שיצא ממנו ישמעאל ואבי יצחק שיצא ממנו עשו אמרו לו בניו שמע ישראל ה׳ אלהינו ה׳ אחד אמרו כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אמרי רבנן היכי נעביד נאמרוהו לא אמרו משה רבינו לא נאמרוהו אמרו יעקב התקינו שיהו אומרים אותו בחשאי אמר רבי יצחק אמרי דבי רבי אמי משל לבת מלך שהריחה ציקי קדירה אם תאמר יש לה גנאי לא תאמר יש לה צער התחילו עבדיה להביא (א) בחשאי אמר רבי אבהו התקינו שיהו אומרים אותו בקול רם מפני תרעומת המינין ובנהרדעא דליכא מינין עד השתא אמרי לה בחשאי:

5. רש"י, סנהדרין צ"ז

..: אשר חרפו אויביך

ה׳ אשר חרפו עקבות משיחך. לא להפרש הוי קרא למאי איכתיב הכא דהא לא קרא דרים ביה מידי וגלהו לשלי שכן נכתב בספרים תהלה כמו שמפורש בפ׳ אחרון דסוטה (דף מט:) בעקבות המשיח חוצפא יסגא.

והגבי הגבול. הגבי גבול ארץ ישראל ל״א הגבי גזית סנהדרין: כפני כלב. דהמיין ממש לכלב מ״ל ל״א כפני הכלב שלא יתביישו זה מזה:

..ביתמעטו התלמידים. שמתוקין ידי ישראל להיות למוטב: שתכלה פרוטה. והייט אזלת יד שיהו בידים ריקניות: כביכול. כלוט יכולין לומר דבר זה כלפי מעלה: אין עוזר ואין סומך לישראל. שיהיו שפלים למאד ולא ימצא אין עוזר וסומך שיהיו מתייאשין מן הגאולה: דמפסקי ביה. לידע מתי יבא:

6. [illegible]

א) תכלית הגאולה גאולת האמת וקדוש השם. עפ״י דברי נביאינו ובאורי רבנו, תכלית עבודתנו בכלל, מלחמה בארמילוס ע״י קבוץ גלויות ויישוב ארה״ק לשם גאולת האמת וקדוש השם, וזאת כוונת הנביא (ישעי׳ נ״ב) ״גאל ירושלים״ הנקראת עיר האמת. גאולת האמת יכולה להיות רק אחרי כל ביעור הקליפה של עשו הבא בצורת ארמילוס אשר כל שאיפתו היא שנאת האמת, וזהו עשו שונא ליעקב שהוא יסוד האמת, תתן אמת ליעקב,

.... היינו גאולת האמת כי ירושלים נקראת עיר האמת. חשף ה׳ את זרוע קדשו לעיני כל הגויים, היינו קדוש השם וזה נאמר על נצחון ישראל במלחמת גוג ומגוג ע״י משיח בן יוסף שיהי׳ אחרי גאולה ראשונה משעבוד מלכיות עפ״י רבנו בכח הגדול של סוד אלקים אמת וחותמו אמת. וראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקינו, היינו התגלות משיח צדקנו משיח בן דוד

8. [illegible]

וּמַה שֶּׁלֹּא הָיָה זֶה בְּבַת אַחַת הוּא מִפְּנֵי כִּי רֹב הַגָּלֻיּוֹת וְהַשִּׁעְבּוּדִים שֶׁעָבְרוּ עָלֵינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל הֵם דּוֹמִים מַמָּשׁ לְחֹשֶׁךְ וַאֲפֵלָה, וְהַגְּאֻלָּה הָעֲתִידָה הִיא דּוֹמָה מַמָּשׁ לְאוֹר גָּדוֹל וְנִפְלָא. וּמִי שֶׁהָיָה בְּחֹשֶׁךְ רַב צָרִיךְ לוֹ הַדְרָגָה גְּדוֹלָה לְהַבִּיט וְלִרְאוֹת בְּאוֹר גָּדוֹל. וְלָכֵן תִּהְיֶה זֶה רַק מִמַּדְרֵגָה לְמַדְרֵגָה כְּפִי מַה שֶּׁהוּא טוֹב לוֹ עַל פִּי הַנְהָגָתוֹ בָּרוּךְ הוּא הַיּוֹדֵעַ כָּל נִסְתָּרוֹת. וְכֵן מְבֹאָר בְּתַלְמוּד יְרוּשַׁלְמִי. ר׳ חִיָּא, רַבָּה, וְר׳ שִׁמְעוֹן בֶּן חֲלַפְתָּא, הָיוּ מְהַלְּכִים בְּבִקְעַת אַרְבֵּל וְרָאוּ אַיֶּלֶת הַשַּׁחַר שֶׁבָּקַע אוֹרָהּ. אָמַר ר׳ חִיָּא לְר׳ שִׁמְעוֹן: רַבִּי, כָּךְ הִיא גְּאֻלָּתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בַּתְּחִלָּה קִמְעָא קִמְעָא, כָּל מַה שֶּׁהִיא הוֹלֶכֶת הִיא רַבָּה וְהוֹלֶכֶת. מַאי טַעְמָא? כִּי־אֵשֵׁב בַּחֹשֶׁךְ, ה׳ אוֹר לִי:

וּכְבָר נִצּוֹצֵי הַגְּאֻלָּה הֵאִירוּ וּמְאִירִים מְעַט לָעֵת, כְּמוֹ שֶׁיִּרְאֶה כָּל מֵבִין וּמַשְׂכִּיל הַנּוֹתֵן לֵב וְעַיִן הוֹרֶדֶת עַל זֶה:

9. [illegible]

שומרים הם את עקבות משיחנו. יודעים הם שכל העולם ומלואו, כל סבכי־התולדה וכל יצרי־מעלליה, אינם כי אם צעדים שאורו של משיח הולך ונועד בקרבם. סוכת־דוד הנופלת יודעים הם שהיא גם בנפלה מלאה חיים וגבורת נצח והוד. נופלת היא כאשר יפול הארי על טרפו. ״כרע רבץ כאריה וכלביא — מי יקימנו״. ובמרומי שמים מעל, בגני העדנים העליונים והתחתונים, במחשכי־הארץ היותר אפלים, בשאול ואבדון ובכל חרישות רשע וכסל, בעריצות של מושלים, עריצים גם משכילים וצדיקים, ובמזימות של מנהלי סיעות פוליטיות, בצבאות־מרומים, ובהיכלי אורים עליונים שכולם אומר כבוד, — בכל גבורת ורע־ד׳ אשר בבנין סוכת דוד הנופלת נגלתה. לא אך להציל את הנפש הפרטית או גם הכללית מסבוכי החיים החמריים, ולרוממה אל הקודש היא מגמתה, כי אם לכונן את הקודש עצמו, ליסד מוסד ממלכת אל חי העולמים בכל מרחבי עולמים. חלילה לנו להשאיר את הטבע במעמדו השפל, מבלי לקשרו בקשר־הקודש אשר לאור עולם שבאוצר חיים. שבו דוד מלך ישראל חי וקיים.

** סנהדרין צ"ז ע"ב . גמרא

אמר רב כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים ושמואל אמר דיו לאבל שיעמוד באבלו כתנאי ר׳ אליעזר אומר אם ישראל עושין תשובה נגאלין ואם לאו אין נגאלין אמר ליה רבי יהושע אם אין עושין תשובה אין נגאלין °אלא הקב״ה מעמיד להן מלך שגזרותיו קשות כהמן וישראל עושין תשובה ומחזירן למוטב תניא אידך ר׳ אליעזר אומר אם ישראל עושין תשובה נגאלין שנאמר °שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם אמר לו רבי יהושע והלא כבר נאמר °חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו חנם נמכרתם בעבודת כוכבים ולא בכסף תגאלו לא בתשובה ומעשים טובים אמר לו רבי אליעזר לר׳ יהושע והלא כבר נאמר °שובו אלי ואשובה אליכם אמר ליה רבי יהושע והלא כבר נאמר °כי אנכי בעלתי בכם ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה והבאתי אתכם ציון אמר לו ר׳ אליעזר והלא כבר נאמר °בשובה ונחת תושעון אמר לו ר׳ יהושע לרבי אליעזר והלא כבר נאמר °כה אמר ה׳ גואל ישראל וקדושו לבזה נפש למתעב גוי לעבד מושלים מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו אמר לו רבי אליעזר והלא כבר נאמר °אם תשוב ישראל נאם ה׳ אלי תשוב אמר לו רבי יהושע והלא כבר נאמר °ואשמע את האיש לבוש הבדים אשר ממעל למימי היאור וירם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בחי העולם כי למועד מועדים וחצי וככלות נפץ יד עם קדש תכלינה כל אלה וגו׳ ושתק רבי אליעזר ואמר רבי אבא אין לך קץ מגולה מזה שנאמר °ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל וגו׳ רבי (°אליעזר) אומר אף מזה שנאמר °כי לפני הימים (האלה) [ההם] שכר האדם לא נהיה ושכר הבהמה איננה וליוצא ולבא אין שלום מן הצר °מאי ליוצא ולבא אין שלום מן הצר רב אמר אף תלמידי חכמים שכתוב בהם שלום דכתיב °שלום רב לאהבי תורתך אין שלום מפני צר ושמואל אמר עד שיהו כל השערים כולן שקולין

7. [illegible]

ו״ש ויחי יעקב בא״מ שהגית שם האמת הקדושה והסמוך נקודה חיות בא״מ רק שהי׳ בהסתר. וכמו כן בכל גלות נמצא נקודה חיות אך ע״י הביטול להפנימיות יכולין למצוא נקודה הנ״ל שהוא סוד הגאולה. וכ׳ האספו ואגידה לכם שע״י הביטול להתאחדות יכולין לעורר חיות יעקב אבינו גם בחשיכה. ולכן בש״ק דמתאחדין ברזא דאחד מתעורר הגאולה כמ״ש בזכות השבת נגאלין. ואא״ז מו״ר ז״ל אמר שע״י בחי׳ האמת יכולין לעורר החיות גם תוך הגלות כמ״ש ויחי יעקב והוא אמת כמ״ש תתן אמת ליעקב ט׳. אכן גם האמת נסתר בגלות ונעלם ע״י אמונה כי האמונה פתח ושער לבוא לאמת. ובאמת כל ההסתר הוא כדי לברר מדת האמונה כי בהתגלות האמת לא שייך אמונה. ובמלא שורש ההסתר ע״י אמונה. וממילא גם האמונה היא מפתח של הגאולה:

תרס"ג. דאיתא כל כנסי׳ שהיא לש״ש סופה להתקיים. וכנה כנסי׳ זו בודאי הי׳ לש״ש ולכן היא קיימת לעד וכמ״ש אשר יקרא אתכם באחרית הימים שאסיפה זו הי׳ הכנה לכל הדורות. וגם מה שקיבלו אח״כ התורה הי׳ בכח זה כמ״ש מורשה קהלת יעקב. ובכל אסיפה לש״ש מסייע כוחו של יעקב דיעקב כלל הוא כדאיתא בזוה״ק. ולכן בש״ק שהוא זמן אסיפה זוכין לנחלת יעקב. והרי כל ישראל נקראו ע״ש יעקב וישראל. א״כ כל השורש מכנסי׳ ואת יעקב ולכן אמר בקהלם אל תחד כבודי שידע שכל הקהילות מתאספין בכחו ואמר שלא תחד כבודי הואיל ולא הי׳ לשם שמים דכתיב תתן אמת ליעקב וכנסי׳ שהיא לש״ש נקראת אמת כמ״ש וה׳ אלקים אמת והוא מתקיים. וקריאת שמע היא מתוך אסיפת כלל ישראל כי העדות על הקב״ה אינו באיש יחידי רק כלל ישראל. וכמ״ש שמע ישראל שמע הוא קיבוץ ואסיפה ואל ע״ז שם ה׳ אלקינו וסופה להתקיים כמ״ש שפת אמת תכון לעד:

. לא חלישות־כח הוא זה מה שישועתם של ישראל היא קמעא־קמעא כי אם גבורת־גבורות, כבירות עליונה המקפת כל וממלאה את הכל, והמחשבה באיתניותה, לפי עומק גדולת תלמודה, לפי חדור הכרעת בינתה, ולפי גדולת טהרת אדירות רצונה, המשוגב בשגוב אלהי, היא היא המרוממת את הטבע וכל תוצאותיו, את השמים וארץ וכל אשר בם.

2. יחזקאל ל"ו

כ . וַיָּבוֹא אֶל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־בָּאוּ
שָׁם וַיְחַלְּלוּ אֶת־שֵׁם קָדְשִׁי בֶּאֱמֹר לָהֶם עַם־יְהוָה אֵלֶּה וּמֵאַרְצוֹ
כא יָצָאוּ: וָאֶחְמֹל עַל־שֵׁם קָדְשִׁי אֲשֶׁר חִלְּלֻהוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּגּוֹיִם
כב אֲשֶׁר־בָּאוּ שָׁמָּה: לָכֵן אֱמֹר לְבֵית־יִשְׂרָאֵל כֹּה
אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה לֹא לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי אִם־
כג לְשֵׁם־קָדְשִׁי אֲשֶׁר חִלַּלְתֶּם בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר־בָּאתֶם שָׁם: וְקִדַּשְׁתִּי
אֶת־שְׁמִי הַגָּדוֹל הַמְחֻלָּל בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר חִלַּלְתֶּם בְּתוֹכָם וְיָדְעוּ
הַגּוֹיִם כִּי־אֲנִי יְהוָה נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה בְּהִקָּדְשִׁי בָכֶם לְעֵינֵיהֶם:
כד וְלָקַחְתִּי אֶתְכֶם מִן־הַגּוֹיִם וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל־הָאֲרָצוֹת
כה וְהֵבֵאתִי אֶתְכֶם אֶל־אַדְמַתְכֶם: וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים
וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם:
כו וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם וַהֲסִרֹתִי אֶת־
כז לֵב הָאֶבֶן מִבְּשַׂרְכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר: וְאֶת־רוּחִי אֶתֵּן
בְּקִרְבְּכֶם וְעָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר־בְּחֻקַּי תֵּלֵכוּ וּמִשְׁפָּטַי תִּשְׁמְרוּ
וַעֲשִׂיתֶם:

זכריה ח'

ב וַיְהִי דְּבַר־יְהוָה צְבָאוֹת לֵאמֹר: כֹּה
אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת קִנֵּאתִי לְצִיּוֹן קִנְאָה גְדוֹלָה וְחֵמָה גְדוֹלָה
ג קִנֵּאתִי לָהּ: כֹּה אָמַר יְהוָה שַׁבְתִּי אֶל־צִיּוֹן וְשָׁכַנְתִּי
בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלִָם וְנִקְרְאָה יְרוּשָׁלִַם עִיר־הָאֱמֶת וְהַר־יְהוָה
ד צְבָאוֹת הַר הַקֹּדֶשׁ: כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת עֹד
יֵשְׁבוּ זְקֵנִים וּזְקֵנוֹת בִּרְחֹבוֹת יְרוּשָׁלִָם וְאִישׁ מִשְׁעַנְתּוֹ בְּיָדוֹ
ה מֵרֹב יָמִים: וּרְחֹבוֹת הָעִיר יִמָּלְאוּ יְלָדִים וִילָדוֹת מְשַׂחֲקִים
ו בִּרְחֹבֹתֶיהָ: כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת כִּי יִפָּלֵא
בְּעֵינֵי שְׁאֵרִית הָעָם הַזֶּה בַּיָּמִים הָהֵם גַּם־בְּעֵינַי יִפָּלֵא נְאֻם
ז יְהוָה צְבָאוֹת: כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת הִנְנִי
ח מוֹשִׁיעַ אֶת־עַמִּי מֵאֶרֶץ מִזְרָח וּמֵאֶרֶץ מְבוֹא הַשָּׁמֶשׁ: וְהֵבֵאתִי
אֹתָם וְשָׁכְנוּ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלִָם וְהָיוּ־לִי לְעָם וַאֲנִי אֶהְיֶה לָהֶם
ט לֵאלֹהִים בֶּאֱמֶת וּבִצְדָקָה: כֹּה־אָמַר יְהוָה
צְבָאוֹת תֶּחֱזַקְנָה יְדֵיכֶם הַשֹּׁמְעִים בַּיָּמִים הָאֵלֶּה אֵת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה מִפִּי הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר בְּיוֹם יֻסַּד בֵּית־יְהוָה צְבָאוֹת
י הַהֵיכָל לְהִבָּנוֹת: כִּי לִפְנֵי הַיָּמִים הָהֵם שְׂכַר הָאָדָם לֹא נִהְיָה
וּשְׂכַר הַבְּהֵמָה אֵינֶנָּה וְלַיּוֹצֵא וְלַבָּא אֵין־שָׁלוֹם מִן־הַצָּר וַאֲשַׁלַּח
אֶת־כָּל־הָאָדָם אִישׁ בְּרֵעֵהוּ:

דניאל י"ב

א וּבָעֵת הַהִיא יַעֲמֹד מִיכָאֵל הַשַּׂר הַגָּדוֹל
הָעֹמֵד עַל־בְּנֵי עַמֶּךָ וְהָיְתָה עֵת צָרָה אֲשֶׁר לֹא־נִהְיְתָה מִהְיוֹת גּוֹי עַד
ב הָעֵת הַהִיא וּבָעֵת הַהִיא יִמָּלֵט עַמְּךָ כָּל־הַנִּמְצָא כָּתוּב בַּסֵּפֶר: וְרַבִּים
מִיְּשֵׁנֵי אַדְמַת־עָפָר יָקִיצוּ אֵלֶּה לְחַיֵּי עוֹלָם וְאֵלֶּה לַחֲרָפוֹת לְדִרְאוֹן
ג עוֹלָם: וְהַמַּשְׂכִּלִים יַזְהִרוּ כְּזֹהַר הָרָקִיעַ וּמַצְדִּיקֵי הָרַבִּים
כַּכּוֹכָבִים לְעוֹלָם וָעֶד:
ד וְאַתָּה דָנִיֵּאל סְתֹם הַדְּבָרִים וַחֲתֹם הַסֵּפֶר עַד־עֵת קֵץ יְשֹׁטְטוּ רַבִּים וְתִרְבֶּה
ה הַדָּעַת: וְרָאִיתִי אֲנִי דָנִיֵּאל וְהִנֵּה שְׁנַיִם אֲחֵרִים עֹמְדִים אֶחָד הֵנָּה לִשְׂפַת
ו הַיְאֹר וְאֶחָד הֵנָּה לִשְׂפַת הַיְאֹר: וַיֹּאמֶר לָאִישׁ לְבוּשׁ הַבַּדִּים אֲשֶׁר מִמַּעַל
ז לְמֵימֵי הַיְאֹר עַד־מָתַי קֵץ הַפְּלָאוֹת: וָאֶשְׁמַע אֶת־הָאִישׁ | לְבוּשׁ הַבַּדִּים
אֲשֶׁר מִמַּעַל לְמֵימֵי הַיְאֹר וַיָּרֶם יְמִינוֹ וּשְׂמֹאלוֹ אֶל־הַשָּׁמַיִם וַיִּשָּׁבַע בְּחֵי
הָעוֹלָם כִּי לְמוֹעֵד מוֹעֲדִים וָחֵצִי וּכְכַלּוֹת נַפֵּץ יַד־עַם־קֹדֶשׁ תִּכְלֶינָה כָל־
ח אֵלֶּה: וַאֲנִי שָׁמַעְתִּי וְלֹא אָבִין וָאֹמְרָה אֲדֹנִי מָה אַחֲרִית אֵלֶּה:
ט וַיֹּאמֶר לֵךְ דָּנִיֵּאל כִּי־סְתֻמִים וַחֲתֻמִים הַדְּבָרִים עַד־עֵת קֵץ: יִתְבָּרְרוּ
וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצָּרְפוּ רַבִּים וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים וְלֹא יָבִינוּ כָּל־רְשָׁעִים וְהַמַּשְׂכִּלִים
יא יָבִינוּ: וּמֵעֵת הוּסַר הַתָּמִיד וְלָתֵת שִׁקּוּץ שֹׁמֵם יָמִים אֶלֶף מָאתַיִם וְתִשְׁעִים
יב אַשְׁרֵי הַמְחַכֶּה וְיַגִּיעַ לְיָמִים אֶלֶף שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁלֹשִׁים וַחֲמִשָּׁה: וְאַתָּה לֵךְ
לַקֵּץ וְתָנוּחַ וְתַעֲמֹד לְגֹרָלְךָ לְקֵץ הַיָּמִין: